

Arrest

nr. 119 897 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 7 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 oktober 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene kan geenszins het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie, omwille van het feit dat hij zwaarwegende fraude gepleegd heeft. Het is zo dat betrokkene sinds zijn aankomst in België en gedurende een periode van meer dan tien jaar, gebruik gemaakt heeft van een valse identiteit en verschillende malen valse verklaringen heeft afgelegd. Bij zijn asielaanvraag op 08.03.2000 verklaarde betrokkene S. P. te heten en geboren te zijn te Chargare op 02.04.1970. Hij legde hierbij geen identiteitsdocumenten voor. Bij de geboorte van zijn kind, S. C., verklaarde verzoeker nog steeds S. P. te heten, wat ook zo werd opgenomen in de geboorteakte van het kind d.d. 27.12.2002. Betrokkene diende meermaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 in, namelijk op 22.10.2003, 18.08.2005 en 06.04.2006, waarbij hij nog steeds beweerde S. P. te heten. Tevens diende hij meermaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in, namelijk op 08.05.2008, 07.04.2009, 02.10.2009, 19.10.2009, 14.01.2010 en 09.03.2010, waarbij hij nog steeds beweerde S. P. te heten. Uiteindelijk verklaarde betrokkene in zijn aanvraag art. 9bis d.d. 27.12.2010 dat zijn persoonsgegevens Sherpa Ang Babu, geboren te Okhaldunga op 02.02.1971 zijn. Hij legde een Nepalees paspoort voor ter staving van zijn identiteit en nationaliteit. Het feit dat betrokkene zijn ware identiteit en nationaliteit bekend gemaakt heeft en bereid is zijn identiteitsdocumenten voor te leggen, neemt niet weg dat hij meer dan tien jaar lang vastgehouden heeft aan een frauduleuze identiteit en gepoogd heeft een verblijfsvergunning te verkrijgen op basis van valse verklaringen. Het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een gunstmaatregel. Deze gunst kan betrokkene niet worden toegestaan omdat hij de Belgische overheid heeft trachten te misleiden door het gebruik van een valse identiteit. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Uit frauduleus handelen kunnen immers geen rechten worden geput.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds 2000 in België verblijft, zeer goed geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt wat gestaafd wordt aan de hand van attesten van het Centrum voor Basiseducatie Leuven - Hageland, werkbereid zou zijn wat gestaafd wordt aan de hand van een attest van "Formation par le travail", gewerkt heeft in het verleden wat gestaafd wordt aan de hand van een aanslagbiljet personenbelasting en een attest van het vakantiegeld, zelf wil instaan voor zijn onderhoud, een appartement huurt en steeds zijn huur betaalt, duurzaam verankerd zou zijn in onze maatschappij, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en diverse getuigenverklaringen voorlegt, zijn op zich onvoldoende als grand voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de gevolgen van een situatie die op bedrieglijke wijze tot stand werden gebracht. Derhalve kan met zijn integratie, hoe bewonderenswaardig ook, geen rekening worden gehouden. Het feit dat de door betrokkene aangehaalde elementen van integratie reëel zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, aangezien zij enkel konden ontstaan doordat betrokkene een op leugens gebaseerde asielaanvraag deed bij de Belgische autoriteiten. Bovendien is het normaal dat betrokkene in eerste instantie in afwachting van een beslissing ten gronde inzake zijn medische regularisatieaanvraag, zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te besteden.

Wat betreft het argument dat betrokkene zich steeds goed heeft gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient het hierboven gestelde nogmaals te worden herhaald. Betrokkene heeft de Belgische overheid proberen te misleiden. Bovendien wordt van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht dat zij zich houden aan de alhier geldende regels en wetten.

Betrokkene verwijst naar zijn echtgenote, S. G. (R.R.: 079091847231) en hun kind, S. C., die ook in België verblijven. Betrokkenen kregen op datum van 08.04.2011 een negatieve beslissing van hun regularisatieaanvraag van 30.12.2010 en verblijven bijgevolg illegaal in België. Het verblijf van verzoeker zijn kind in België kan bijgevolg geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 08.03.2000 een asielaanvraag in. Op 19.07.2002 werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen genomen. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 4 maanden en een half- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de buitengewone omstandigheden in casu vermoed worden, aangezien de aanvraag art. 9ter d.d. 19.08.2010 van betrokkene ontvankelijk verklaard werd op 30.05.2011. Hij werd in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid van het verzoekschrift, namelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou zijn van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM, artikel 7, artikel 8 en artikel 16 van het Kinderrechtenverdrag art. 22bis lid 4 GW en dat verzoeker zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden, worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben bijgevolg niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

(...)

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend 17.06.2011 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet).

In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 met meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nos steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw.

De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

• Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet.

• Dat blijkt ook uit de

positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

• Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar,

dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mens en regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Ailes samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens— Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregularisierde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

2. Betrokkene kan geenszins het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie, omwille van het feit dat hij zwaarwegende fraude gepleegd heeft. (...) De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Uit frauduleus handelen kunnen immers geen rechten worden geput.

Verzoeker begrijpt niet waarom dit beginsel hem weerhouden wordt. Hij is van mening dat hij reeds in zijn aanvraag heeft gemotiveerd waarom dit beginsel niet van toepassing is.

Hij wenst, nogmaals, te benadrukken dat het toepassen van het "fraus omnia corrumpit"- beginsel een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vroeg in 2000 asiel aan.

Hij verklaarde afkomstig te zijn van Bhutan. Gezien zijn uiterst precaire situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaf hij verkeerde identiteitsgegevens door.

Er werd hem immers duidelijk gemaakt via lotgenoten en de mensen die hem hier hadden gebracht dat hij moest stellen van Bhutan te zijn en zo gevlucht te zijn naar België omdat hij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen.

In 2010 diende verzoeker, een regularisatieaanvraag in op basis van de instructie van .19.07.2009 teneinde zijn machtiging tot verblijf te bekomen.

Hij motiveerde in de aanvraag eveneens waarom hij deze fout maakte. Namelijk dat hij geleid werd door angst om teruggestuurd te worden gelet op de burgeroorlog die woedde. Hij heeft veel spijt van deze vergissing en vindt het dan ook verschrikkelijk om zo verder te moeten leven.

Hij heeft toen geluisterd naar andere mensen die hem aangeraden hebben om te verklaren dat hij vanuit Bhutan afkomstig was zodat hij niet teruggestuurd zou worden.

DVZ weigert een machtiging tot verblijf toe te kennen, omwille van het feit dat verzoeker verkeerde identiteitsgegevens doorgegeven heeft.

Dit is echter onbegrijpelijk en niet redelijk. En verzoeker begrijpt niet waarom dit nu tegen hem gebruikt wordt.

Er zijn immers tientallen regularisatieaanvragen ingediend door Nepalezen die oorspronkelijk verklaard hadden/hebben uit Bhutan afkomstig te zijn uit schrik om teruggestuurd te worden doch hoewel dit gaat over dezelfde problematiek werden hun aanvragen wel positief afgesloten.

Ik verwijs hiervoor naar stuk 3 in de inventaris. Dit betreffen allen beslissingen van vreemdelingen die, net zoals verzoeker, stelden afkomstig te zijn uit Bhutan en een andere identiteit opgaven. Doch hoewel zij dezelfde fraude gepleegd hebben, werden zij wel geregulariseerd en kregen zij een onbeperkt verblijf.

Bovendien kunnen wij, op aanvraag, eveneens menige voorbeelden geven van Tibetanen die, ondanks gebruik te hebben gemaakt van foutieve identiteitsgegevens, onbeperkt verblijf hebben verkregen.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom krijgt de ene (hoewel in identiek dezelfde omstandigheden) wel een onbeperkt verblijf en de andere niet?

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoeker zijn verblijf wordt geweigerd.

Bovendien heeft hij zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven.

Er kan dus zeker geen sprake zijn van "Fraus Omnia Corruptit".

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat verzoeker bijkomende stukken aan zijn dossier toevoegde op 10.11.2011.

Dat deze stukken niet vermeld zijn in de bestreden beslissing, en verzoeker dus onmogelijk kan weten of hier rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing...

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, en het motiveringsbeginsel !

(...)

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste

bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (.) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen
Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tót de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

(...)

Dat verzoeker niet inziet waarom de aangehaalde elementen niet kunnen gelden als buitengewone omstandigheid.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar zij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 552041)

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' fR.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, TVVreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden omwille van zijn langdurig verblijf en integratie in België.

Dat verzoeker al meer dan 12 jaar in België verblijft en zijn leven heeft opgebouwd. Verzoeker kan niet terugkeren naar Nepal, hij heeft hier immers een leven opgebouwd??

Bovendien is het voor verzoeker onbegrijpelijk waarom DVZ dit aanhaalt in zijn beslissing, doch zijn aanvraag enkel ontvankelijk verklaart op basis van zijn Al..

Het feit dat de aanvraag van verzoeker ontvankelijk werd verklaard, toont aan dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die verklaren waarom verzoeker zijn aanvraag tot machtiging in België indient.

Bovendien is de stelling dat de integratie van verzoeker enkel te wijten is aan de op leugens gebaseerde asielaanvraag flagrant onjuist!

Men stelt immers dat deze slechts twee jaar en vier maanden heeft geduurd, toch heeft verzoeker zich reeds twaalf jaar lang geïntegreerd.

Dat zijn integratie dus niet enkel kon ontstaan door het doorgeven leugenachtige verklaringen! Zijn integratie is te wijten aan zijn langdurig verblijf en zijn eigen inspanning!

Dat het totaal onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom DVZ het tegengestelde beweert in zijn motivering!
Dit maakt een schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat het voor verzoeker onbegrijpelijk waarom DVZ in zijn motivering het tegengestelde beweerd!

(...)

Een eventuele terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, zou wel degelijk een schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

(...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een

belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elder.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Integendeel tot wat DVZ moet men wel degelijk rekening houden met een schending van art 8. Zijn echtgenote en kind verblijven in België! Het is irrelevant om te stellen dat zij geen verblijfsmachtiging hebben.

Bovendien is de dochter van verzoeker in België geboren en groeit zij hier al 10 jaar lang op! Dat zij onmogelijk kan naar Nepal kan gerepatrieerd worden, aangezien zij dit land niet kent en er zelfs nog nooit geweest is!

Verzoeker kan eveneens niet terugkeren na zijn land van herkomst, aangezien hij het recht heeft een band met zijn dochter op te bouwen en te onderhouden!

Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, aangezien hij daar geen effectief gezinsleven kan opbouwen, terwijl hij dit in België, zoals gesteld, wel doet.

(...)

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoeker gekozen heeft voor illegaal verblijf in België omwille van het feit dat zijn veiligheid er gegarandeerd kan worden.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Alhoewel het kind van verzoeker inderdaad geboren is terwijl verzoeker en zijn echtgenote illegaal in het land verbleven, dient men op te merken dat de echtgenote van verzoeker op het moment dat de negatieve beslissing genomen werd, 5 maand zwanger was! Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat hij "maar" diende terug te keren naar zijn land van herkomst, waar zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden!

Dat het feit dat verzoeker in België bleef, waar hij zijn kind een betere toekomst kan geven, een menselijke reactie was!

(...)

Dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die aanvaard dienen te worden!

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: " Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al 12 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Dat het uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Nepal nog niet onder controle is. Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Nepal ontvlucht uit schrik voor zijn leven!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker wenst op te merken dat hij zijn asielaanvraag 12 jaar geleden indiende, dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat een andere beoordeling dan deze van de bevoegde instanties inzake asiel, niet gewettigd is.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Nepal te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

In tegendeel tot wat DVZ stelt, zou een eventuele terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, eveneens een schending uitmaken van art 7 en art 9 van het IVRK.

Het kind van verzoeker heeft recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

(...)

Verzoeker is niet alleen de biologische vader van het kind, hij heeft ook steeds voor zijn kind gezorgd en heeft een emotionele band met het kind opgebouwd.

Verzoeker heeft steeds zijn verantwoordelijkheden opgenomen en heeft voor het kind gezorgd, vanaf de geboorte..

Het kind heeft een recht op een relatie met beide ouders, hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

(...)

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoeker het recht heeft een band met verzoeker te onderhouden, en dat het die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld!

Bovendien verblijft verzoeker legaal in het land! Zijn dochter moet kunnen verblijven, zodat zij een band kan opbouwen en onderhouden met verzoeker!

Hoe kan het kind van verzoeker een band met hun vader opbouwen, indien hij teruggestuurd wordt naar Nepal en de moeder in België verblijft?

Dat dit manifest strijdig is met de het verdrag en de wet om deze kinderen een bevel te geven om het Belgische grondgebied te verlaten.

Bovendien schendt dit eveneens art. 22 bis GW!

Dit artikel bepaalt het volgende :

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Dat hij dan ook als vader van het kind in België verblijfrecht dient te bekomen die stabiel is dan legaal verblijf op basis van een AI

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat de ontvankelijkheidsbeslissing dan ook degelijk gestaafd is!

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom zijn verblijf van 12 jaar en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat hij in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsmachtiging.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoeker dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfs-wet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verkeerde identiteitsgegevens doorgaf bij aanvang van zijn asielprocedure.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen! !

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoeker gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich uitstekend heeft aangepast in onze maatschappij. Dat hij ondertussen volledig geïntegreerd is.

De integratie van verzoeker is reëel! Ze wordt niet ontkend door DVZ, integendeel ze wordt aangehaald en bevestigd in de bestreden beslissing!

Dat verzoeker van mening is dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. (zie voorgaande)

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet en niet omwille van het feit dat de Raad van State deze instructie vernietigd zou hebben gezien men zo het gelijkheidsbeginsel schendt vermits men de discretionaire bevoegdheid heeft deze instructies nog toe te passen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk 4), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing.

Cliënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt, 2.8.A. en aan de prangende humanitaire situatie: schoolgaande kinderen.

Hij voldoet volledig aan punt 2.8.A en met name "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt; en die geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen."

Dat duidelijk mag blijken dat verzoeker sinds 2000 in België verblijft, DVZ haalt dit zelf aan in zijn beslissing.

Dat verzoeker wel degelijk de nodige stappen ondernam om verblijfsrecht te bekomen in België!

Verzoeker komt tevens in aanmerking voor langdurig verblijf omwille van zijn schoolgaand kind. Alhoewel verwerende partij zeer goed op de hoogte is van het feit dat verzoeker een schoolgaand kind heeft, is er op geen enkele manier iets van terug te vinden in de bestreden beslissing.

Zelfs indien dit feit niet expliciet vermeld zou zijn, dient men, op basis van de discretionaire bevoegdheid, hierover te oordelen.

Het kind van verzoeker is hier 10 jaar geleden geboren, en kent enkel onze gebruiken en onze samenleving.

Daar waar men in overige beslissingen, genomen door DVZ, stelt dat de jaren van verblijf op Belgisch grondgebied niet opwegen tegen deze in het land van herkomst, maakt het hier deze opmerking niet. Dat DVZ dient rekening te houden met het feit dat de dochter van verzoeker in België is geboren, opgroeit en schoolloopt.

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.

Verzoekers en hun kinderen voldoen dan ook aan de voorwaarden:

> Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar

Verzoeker verblijft sinds 2000 ononderbroken op het Belgische grondgebied. Dit is dus al zeker een ononderbroken verblijf van 12 jaar.

> De schoolgaande kinderen lopen (minstens) sinds 01.09.2007 school in België, in kleuter, lager, secundair of hoger onderwijs

Verzoeker heeft een kind dat school loopt in het lager onderwijs.

Hij en zijn kind komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaand kinderen

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

DVZ heeft de aanvraag ongegrond verklaard zonder rekening te houden met de aangehaalde feiten, of ze zelfs maar te behandelen in hun beslissing!

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

Zijn dochter heeft recht op onderwijs! Zij spreekt enkel Nederlands en kan ook enkel Nederlands schrijven. Hier wordt gewoon met de toekomst van het kind gespeeld. Hoe moet zij terugkeren naar land waar zij niets kent? Hoe moet zij in de enige taal dat zij kent, het Nederlands, in Nepal naar school gaan?

Hier is er niet aan gedacht bij het nemen van de beslissing. Hoewel de minister/staatssecretaris de discretionaire bevoegdheid heeft om trapsgewijs de criteria toe te passen, is dit hier niet gebeurd.

Ook in het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

DVZ heeft dus hiermee geen rekening gehouden en gemakkelijksshalve de aanvraag ongegrond verklaard zonder deze elementen te behandelen.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in hun beslissing, maar diezelfde instructie wel toepast op andere dossiers.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoeker, en een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.”

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is, zoals hierna zal blijken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. In wat als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, bekritiseert verzoeker de eerste paragraaf van de bestreden beslissing. Hij voert een uitgebreid betoog over de vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) die volgens zijn oordeel nog wordt toegepast terwijl de verwerende partij faalt de erin besloten criteria toe te passen op verzoekers aanvraag. Verzoeker stelt dat het gelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel geschonden worden omdat op basis van de vernietigde instructie verblijfsmachtigingen werden en nog steeds worden toegekend.

Verzoeker kan evenwel niet dienstig verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 aangezien de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden worden toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat ter zake voorziet in een discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoeker kan niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze instructie, dat aangezien zijn aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009, hij ook tot een verblijf dient te worden gemachtigd. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4

maart 2002, nr. 104.270). Evenmin kan verzoeker de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak nog zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid.

De beginselen van behoorlijk bestuur laten de verwerende partij hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR CO40157F). De verzoekende partij behoorde te weten dat de verwerende partij is gebonden door de wet en dat zij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.4. In wat als een tweede onderdeel kan worden beschouwd, stelt verzoeker niet te begrijpen waarom het beginsel "fraus omnia corrumpit" wordt toegepast. Hij stelt omwille van zijn precaire situatie verkeerde identiteitsgegevens te hebben opgegeven. In zijn aanvraag van 2010 motiveerde hij waarom hij hierover gelogen had. Hij heeft veel spijt van deze vergissing. Het is echter niet redelijk dit nu tegen hem te gebruiken, terwijl er andere dossiers zijn waarin er in hetzelfde geval wel een verblijfsmachtiging werd toegekend.

2.5. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt: *"Hij verklaarde afkomstig te zijn van Bhutan. Gezien zijn uiterst precaire situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaf hij verkeerde identiteitsgegevens door. Er werd hem immers duidelijk gemaakt via lotgenoten en de mensen die hem hier hadden gebracht dat hij moest stellen van Bhutan te zijn en zo gevlucht te zijn naar België omdat hij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen."* Daarmee bevestigt zij het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat zij *"zwaarwegende fraude gepleegd heeft"*. De verwerende partij kon dan ook op niet kennelijk onredelijke wijze besluiten dat *"Het feit dat betrokkene zijn ware identiteit en nationaliteit bekend gemaakt heeft en bereid is zijn identiteitsdocumenten voor te leggen, niet weg(neemt) dat hij meer dan tien jaar lang vastgehouden heeft aan een frauduleuze identiteit en gepoogd heeft een verblijfsvergunning te verkrijgen op basis van valse verklaringen. Het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een gunstmaatregel. Deze gunst kan betrokkene niet worden toegestaan omdat hij de Belgische overheid heeft trachten te misleiden door het gebruik van een valse identiteit. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit"."* en *"Het feit dat de door betrokkene aangehaalde elementen van integratie reëel zijn, niet (verantwoordt) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, aangezien zij enkel konden ontstaan doordat betrokkene een op leugens gebaseerde asielaanvraag deed bij de Belgische autoriteiten."* Het feit dat de verzoekende partij *"zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven"* doet hieraan niets af. Uit voormeld motief blijkt duidelijk waarom de verwerende partij toepassing maakt van het beginsel fraus omnia corrumpit. Verzoekende partij werpt op dit punt een schending van het gelijkheidsbeginsel op, maar maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de zaken waarnaar zij verwijst op enige wijze vergelijkbaar met of laat staan gelijk zouden zijn aan haar eigen zaak. Zij maakt een schending van het gelijkheidsbeginsel ook op dit punt niet aannemelijk.

2.6. Waar verzoekende partij voorts stelt dat rekening dient te worden gehouden met alle elementen van het dossier alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht, wijst de Raad erop dat verzoekende partij slechts een precair verblijfsrecht had in afwachting van de behandeling ten gronde van haar medische regularisatieaanvraag. Uit gegevens bij de Raad gekend – rolnummer 146 615 – blijkt bovendien dat de medische regularisatieaanvraag ondertussen verworpen werd. De thans voorliggende beslissing betreft geenszins een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen de verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Verzoekende partij betoogt dat zij goed geïntegreerd is en meent dat dit niet onderzocht werd, doch zij gaat met haar kritiek volledig voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij identiteitsfraude heeft gepleegd en zij zich om deze reden niet kan beroepen op de elementen van integratie. Haar kritiek aldus dat uit de motivering niet kan worden afgeleid waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden zijn voor regularisatie mist volledige grondslag.

Waar zij erop wijst dat zij op 10 november 2011 nog bijkomende stukken heeft gevoegd en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of hier rekening mee is gehouden, blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat zij via schrijven van 10 november 2011 een attest van de huisarts heeft vorgelegd inzake haar medische aandoening en een steunbetuiging van CBE Open School. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwezen wordt naar de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij en dat het normaal is dat zij in afwachting van een beslissing ten gronde ter zake haar tijd in België nuttig tracht te

besteden. De steunbetuiging heeft dan weer betrekking op de integratie van verzoekende partij zodat, gelet op voorgaande waaruit blijkt waarom de integratie van de verzoekende partij niet dienstig kan weerhouden worden als grond voor regularisatie, de Raad niet inziet hoe dit element een ander licht kan werpen op de beoordeling van de aanvraag. De kritiek van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden.

2.7. De Raad stelt verder vast dat het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de buitengewone omstandigheden niet dienstig is. Aangezien de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk werd verklaard en buitengewone omstandigheden enkel relevant zijn bij de ontvankelijkheidsbeoordeling heeft zij immers geen belang bij dit onderdeel van het middel. De aanvraag van de verzoekende partij werd ontvankelijk verklaard en de verwerende partij is overgegaan tot het onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel.

2.8. Verzoekende partij meent voorts dat het onterecht is dat haar integratie zou voortspruiten uit de fraude doch de Raad wijst erop dat het motief: *“Betrokkene kan geenszins het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie, omwille van het feit dat hij zwaarwegende fraude gepleegd heeft. Het is zo dat betrokkene sinds zijn aankomst in België en gedurende een periode van meer dan tien jaar, gebruik gemaakt heeft van een valse identiteit en verschillende malen valse verklaringen heeft afgelegd. Bij zijn asielaanvraag op 08.03.2000 verklaarde betrokkene S. P. te heten en geboren te zijn te Chargare op 02.04.1970. Hij legde hierbij geen identiteitsdocumenten voor. Bij de geboorte van zijn kind, S. C., verklaarde verzoeker nog steeds S. P. te heten, wat ook zo werd opgenomen in de geboorteakte van het kind d.d. 27.12.2002. Betrokkene diende meermaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 in, namelijk op 22.10.2003, 18.08.2005 en 06.04.2006, waarbij hij nog steeds beweerde S. P. te heten. Tevens diende hij meermaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in, namelijk op 08.05.2008, 07.04.2009, 02.10.2009, 19.10.2009, 14.01.2010 en 09.03.2010, waarbij hij nog steeds beweerde S. P. te heten. Uiteindelijk verklaarde betrokkene in zijn aanvraag art. 9bis d.d. 27.12.2010 dat zijn persoonsgegevens S. A. B. (..), geboren te Okhaldunga op 02.02.1971 zijn. Hij legde een Nepalees paspoort voor ter staving van zijn identiteit en nationaliteit. Het feit dat betrokkene zijn ware identiteit en nationaliteit bekend gemaakt heeft en bereid is zijn identiteitsdocumenten voor te leggen, neemt niet weg dat hij meer dan tien jaar lang vastgehouden heeft aan een frauduleuze identiteit en gepoogd heeft een verblijfsvergunning te verkrijgen op basis van valse verklaringen. Het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een gunstmaatregel. Deze gunst kan betrokkene niet worden toegestaan omdat hij de Belgische overheid heeft trachten te misleiden door het gebruik van een valse identiteit. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. Uit frauduleus handelen kunnen immers geen rechten worden geput.”*, met name dat zij meer dan tien jaar lang identiteitsfraude heeft gepleegd en zij omwille van het beginsel “fraus omnia corrumpit” niet kan worden geregulariseerd nu dit een gunstmaatregel betreft, niet kennelijk onredelijk is. Dit motief is afdoende om de beslissing in die zin te schragen. De elementen van integratie kunnen aan deze vaststelling dan ook geen afbreuk doen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat door het feit dat verzoekende partij jarenlang haar echte identiteit verborgen gehouden heeft er kan van uitgegaan worden dat het voor het bestuur op die wijze onmogelijk wordt gemaakt te achterhalen wie verzoekende partij precies is teneinde op eventueel gedwongen wijze een einde te stellen aan het verblijf van de verzoekende partij op het Belgisch grondgebied. Verzoekende partij heeft intentioneel, met het oog op het verkrijgen van verblijfsrecht, jarenlang gebruik gemaakt van een valse identiteit. Verzoekende partij toont derhalve met haar betoog evenmin aan dat haar integratie niet zou zijn voortgesprongen uit het jarenlang volhouden van haar frauduleuze identiteit.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechts-subjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker toont geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

2.9. Wat verder de opgeworpen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) betreft, volstaat het in deze op te merken dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, en een schending van vernoemd artikel

dan ook niet aan de orde is. Daarenboven blijkt inderdaad dat de partner van verzoekende partij en het kind geen verblijfsrecht in België hebben zodat er hoegenaamd geen sprake kan zijn van een scheiding van het gezin door een maatregel getroffen door het bestuur.

Het verdere betoog van de verzoekende partij waarom zij ervoor gekozen heeft om haar illegaal verblijf in België verder te zetten, kan evenmin afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de behandeling van haar asielaanvraag niet onredelijk lang heeft geduurd en dat zij jarenlang de Belgische autoriteiten voorgelogen heeft aangaande haar identiteit, zodat haar geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend.

2.10. Waar de verzoekende partij nog kritiek uit en meent dat er in haren hoofde wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken, waarbij zij wijst op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad nogmaals dat de aanvraag in casu ontvankelijk werd verklaard, zodat de beoordeling van de elementen die werden ingeroepen als buitengewone omstandigheden, niet meer aan de orde is. Daarenboven wijst de Raad erop, voor zover als nodig, dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat een schending van voornoemd artikel evenmin aan de orde is.

Bovendien heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat het kind van de verzoekende partij zonder zijn ouders zou moeten opgroeien zoals de verzoekende partij betoogt. Immers stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing met betrekking tot de echtgenote en het kind van de verzoekende partij een expliciet motief bevat, namelijk: *“Betrokkenen kregen op datum van 08.04.2011 een negatieve beslissing van hun regularisatieaanvraag van 30.12.2010 en verblijven bijgevolg illegaal in België. Het verblijf van verzoeker zijn kind in België kan bijgevolg geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie.”* De verzoekende partij weerlegt dit motief niet op dienstige wijze maar blijft steken in een bloot betoog en het erop hameren dat zij omwille van haar kind verblijfsrecht zou moeten krijgen. Evenwel maakt zij hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij maakt de schending van de opgeworpen artikelen van het IVRK dan ook niet aannemelijk. Een analoge redenering kan gevolgd worden voor de opgeworpen schending van artikel 22 van de Grondwet.

2.11. Artikel 32 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 32. Er wordt een Commissie van advies voor vreemdelingen opgericht, die gelast is (de Minister) van advies te dienen in de gevallen waarin door deze wet of door bijzondere bepalingen wordt voorzien. De Minister kan eveneens het advies van de commissie inwinnen alvorens om het even welke beslissing te treffen nopens een vreemdeling.”

De bestreden beslissing, genomen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat inderdaad geen motivering omtrent het advies dat al dan niet is gevraagd aan de Commissie. Uit artikel 32 van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij het advies “kan” vragen aan de Commissie doch uit het gebrek van een advies van de Commissie blijkt dat de verwerende partij het niet opportuun achtte een vraag tot advies te richten aan de Commissie. Uit de bestreden beslissing blijkt waarom de verblijfsmachtiging niet wordt toegekend aan de verzoekende partij en dit volstaat om te voldoen aan de motiveringsplicht. De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welke wijze artikel 32 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden door de bestreden beslissing, nu uit artikel 32, noch uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verplichting tot het vragen van een advies aan de Commissie van advies voor vreemdelingen voortvloeit.

2.12. Uit de voorgaande bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. Zij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER